

РЕШЕНИЕ

№ 221

гр. Варна , 14.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 48 СЪСТАВ в публично заседание на
седемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Добрина Петрова

при участието на секретаря Антоанета М. Атанасова
като разгледа докладваното от Добрина Петрова Гражданско дело №
20203110110199 по описа за 2020 година

Предявен е отрицателен установителен иск от К. С. И., ЕГН ***** срещу Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройство, за приемане на установено, че не е собственик на ПИ с идентификатор 10135.2563.303 по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на изпълнителен директор на АГКК, с площ от 419 кв. м., находящ се в гр. В., трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване /до 10 м./, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: 33, при граници: ПИ ***, ***, ***и ***, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

Ищецът твърди, че е придобил право на собственост по давност, тъй като той е установил владение върху имота през 2005 г. в трайно установените му граници и то е упражнявано непрекъснато, необезпокоявано и явно до настоящия момент. Към момента на установяване на фактическа власт имотът е бил изоставен.

Ищецът излага, че през 2019 г. решил да предприеме действия за снабдяване с нотариален акт по обстоятелствена проверка. Тогава узнал, че е съставен акт за частна държавна собственост за имота от областен управител на област Варна.

Сочи, че актът е № 9034 и е съставен на 11.04.2016 г. Актът за частна държавна собственост е вписан в Службата по вписванията - акт № 156, том XXI, вх. рег. № 8299, дело № 4514/18.04.2016 г. Държавата е актувала имота на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДС и чл. 104, ал. 1, т. 8 от ППЗДС. Ищецът обосновава правен интерес от предявения иск, предвид неоснователното твърдение на Държавата за собственост върху процесния ПИ 10135.2563.303 и съставения без основание акт за частна държавна собственост. Като счита, че действията на Държавата препятстват възможността ищецът да се позове на давността чрез издаване на констативен 2 нотариален акт за собственост по обстоятелствена проверка. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът изразява становище за неоснователност на иска. Сочи, че процесният имот с идентификатор *** по КККР, находящ се в гр. В. е актуван с АДС № 9034/11.04.2016 г. на основание предходен акт за държавна собственост. Съгласно чл. 3, т. 5 от ЗДС, държавна собственост са имотите и вещите придобити чрез други способы, предвидени в закон. Ответникът излага, че ПИ с идентификатор *** представлява част от ПИ с пл. № 2018 по КП „Крайбрежието“ от 1956 г. С Акт за държавна собственост на недвижим имот № 11973 от 9.12.1973 г., Градски народен съвет на гр. Варна, на основание чл. 63, т. 1 от ЗТСУ и заповед № 1619/21.07.1967 г., считано от същата дата одържавява недвижими имоти, част от които е и имот пл. № 2018 в полза на Институт за усъвършенстване на учители. След построяване на Института и с влизане в сила на КП от 1977 г. се обособява парцел пл. № 1759, идентичен с ПИ ***, който видно от разписан лист към КП от 1977 г. е с вписан собственик Жилфонд, респективно собственост на държавата. Сочи, че ПИ 10135.2563.303 е държавна собственост вследствие извършено одържавяване през 1973 г., на което основание е съставен и АДС № 9034/11.04.2016 г. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

С акт №9034 за частна държавна собственост на областен управител на област Варна поземлен имот с идентификатор *** по КККР, находящ се в гр. В., на осн.чл.68,ал.1 от ЗДС,чл.104 ал.1, т.8 от ППЗДС е утвърден за частна държавна собственост.

От заключението на назначената по делото съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено, се установява следното: Процесният поземлен имот не е нанесен в КП от 1956г. Той попада в територията на ПИ 2018 с площ 389кв.м. в ПИ 2014 с площ от 27кв.м. В разписните листи към плана за собственик на ПИ 2018 е записана Катина Христова Георгиева, а за собственик на ПИ 2014 са записани С. и Г.В.. Процесният поземлен имот с идентификатор *** по КК не е нанесен в кадастралния план от 1977г. Той попада в територията на три поземлени имота: ПИ 1759,ПИ 1758 и в поземлен имот на Институт за усъвършенстване на учители. В разписните листи за собственик на ПИ 1759,ПИ 1758 е записан Жилфонд. Границите на процесния поземлен имот съвпадат с границите на ПИ 33. Налице е пълна идентичност на поземлен имот с идентификатор10135.2563.303 с ПИ 33 по КП от 1999г.За територията, в които е процесния имот са действали следните планове: РП на 21-ви м.р. одобрен със заповед №1619/27.07.196г., РП на 21-ви м.р. одобрен със Заповед №164/09.12.1982г., РП на 21-ви м.р. одобрен със Заповед №Г-170/15.09.1993г. на Кмета на Община Варна. На процесния поземлен имот няма отреден парцел по действащия регулационен план. Регулационния план е изработен върху кадастралната основа на плана от 1977г. Процесният поземлен имот попада с площ от 318 кв.м. в УПИ XXIII-1579,кв.30 с площ от 27 кв.м. в УПИ XXIV-1758,кв.30 и с площ 61 кв.м. в УПИ-IX Институт за усъвършенстване на учители,кв.30.При оглед на място, имотът е с изградена източна ограда, на север границата на имота е границата на пътя, на юг границата на имота е откок, който е обща граница с ПИ *** и на изток няма материализирана граница.

По делото са ангажирани гласни доказателствени средства чрез разпит на двама свидетели на страната на ищеца Р.С.Н. и П.Д.П. за установяване упражняване фактическа власт върху имота.

При така установените фактически обстоятелства съдът достига до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК.

Съобразно разпоредбата на чл.124 от ГПК, всеки може да предяви иск, за да установи съществуването или не съществуването на едно правно отношение или на едно право, когато има интерес от това.

Съгласно Тълкувателно решение № 8/2012 г. на ОСГТК по тълк. дело № 8/2012 г. правен интерес от предявяване на отрицателен установителен иск за собственост е налице когато: ищецът притежава самостоятелно право, което се оспорва, позовава се на фактическо състояние или има възможност да придобие права, ако отрече правата на ответника.

Ищецът обосновава правния си интерес с възможността да придобие процесния имот, актуван като частна общинска собственост, на оригинално правно основание, т.е. налице е една от хипотезите, визирани в т.1 на ТР №8/2012г. на ОСГТК на ВКС. Отчитайки въведения с §1 от ЗД на ЗС мораториум за придобиване по давност на имоти частна държавна или общинска собственост, съдът намира, че е налице хипотезата на визираната в ТР 8/2012г. възможност за придобиване на процесния имот на оригинално основание при условие, че бъдат отречени правата на ответника. До отричане на тези права със сила на присъдено нещо владелецът не може да се позове на изтеклата в негова полза придобивна давност, което обуславя и правния му интерес от предявения иск. Ето защо фактите, които ищецът следва да докаже, за да обоснове правния си интерес от избраната форма на защита са единствено продължило в срока по чл.79 ЗС владение като фактическо състояние, при прилагане презумцията на чл.69 ЗС, но не и дали действително е собственик на спорния имот. Такова доказване ищецът е провел, като от показанията на разпитаните в съдебното заседание свидетели се установява твърденията в исковата молба за упражнявана фактическа власт върху имота от ищеца. С оглед на което настоящият състав намира, че са доказани фактите, обосноваващи правния интерес от водене на отрицателния установителен иск.

Релевантен за спора е въпросът относно принадлежността на правото на собственост върху ПИ с идентификатор *** по КKKP, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. към момента на установяване на владение от К. С. И. през 2005г. За да бъде придобит по давност недвижим имот е необходимо непрекъснато владение в продължение на 10 години, което трябва да е постоянно, непрекъснато, спокойно, явно, несъмнително и с намерение да се държи вещта като своя. В тежест на ищеца е да установи кой се легитимира като собственик на имота към 2005 г. При твърдение, че той не е бил държавен или общински, следва да се ангажират доказателства, че е принадлежал на друг собственик. Такива не са ангажирани.

При това положение и съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест ответника следва да докаже съществуването в патримониума му на отричаното право, т.е. че е собственик на процесния имот.

Ответникът в лицето на Държавата, се позовава на Акт за държавна собственост на недвижим имот № 11973 от 9.12.1973 г., Градски народен съвет на гр. Варна, на основание чл. 63, т. 1 от ЗТСУ и заповед № 1619/21.07.1967 г., считано от същата дата одържавява недвижими имоти, част от които е и имот пл. № 2018 в полза на Институт за усъвършенстване на учители. От приетата по делото СТЕ и неоспорена от страните, се установява, че процесният поземлен имот попада с площ от 318 кв.м. в УПИ XXIII-1579,кв.30 с площ от 27 кв.м. в УПИ XXIV-1758,кв.30 и с площ 61 кв.м. в УПИ-IX Институт за усъвършенстване на учители,кв.30. В разписните листи за собственик на ПИ 1759,ПИ 1758 е записан Жилфонд. Тези факти се установяват и от представен по делото акт №11973 на Градски Народен съвет-гр.Варна на основание чл. 63, т. 1 от ЗТСУ и със заповед № 1619/21.07.1967 г., считано от същата дата са одържавени недвижими имоти, част от които е

и имот пл. № 2018 в полза на Институт за усъвършенстване на учители.

Предвид гореизложеното, ответникът се легитимира като собственик на ПИ с идентификатор 10135.2563.303 по КККР и предявеният иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответниците направените по делото разноски, депозит за СТЕ в размер на 380 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв., определено съобразно чл.78 ал.8 вр.с чл.25 от НЗПП или общо 530 лв.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на К. С. И., ЕГН ***** срещу Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройство, за признаване за установено в отношенията между страните, че ответника не е собственик на ПИ с идентификатор *** по КККР, одобрени със Заповед № РД-18-92/14.10.2008 г. на изпълнителен директор на АГКК, с площ от 419 кв. м., находящ се в гр. Варна, местност „Свети Никола“, № 117, трайно предназначение на територията: урбанизирана, начин на трайно ползване: ниско застрояване, стар идентификатор: няма, номер по предходен план: 33, при граници: ПИ ***, ***, *** и ***, на основание чл. 124, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА К. С. И., ЕГН ***** да заплати на Държавата, представлявана от Министъра на регионалното развитие и благоустройство сумата от **530 лева (петстотин и тридесет лева)**, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

РЕШЕНИЕТО подлежи на вписване.

Съдия при Районен съд – Варна: _____